СЛОВНИК-ЖАРТІВНИК

Балалайка – сварка.

Зубр – стоматолог.

Молокосос – доїльний апарат.

Вадим КУЧЕРЕНКО.
Харківська обл.

• ГУМОРЕСКА

ПОМІГ ЧИМ МІГ...

ПІСЛЯОБІДНЬОЇ пори вихідного дня, коли жінка пішла до куми потеревенити, а син поїхав на мотоциклі гасати крутосхилами за селом, Петро вирішив трохи подрімати. Розлігся на дивані у веранді, ввімкнув телевізор, щоб швидше дрімалось, і в цей блаженний момент знадвору почулося якесь тупотіння. Хряпнувши дверима, до веранди забіг сусід Василь. Вигляд – наче його щойно до хреста саморізами прикручували, а він вирвався.

– Петре, – спитав, загнано дихаючи, – у тебе відра є?

– А тобі нащо? – примружив сонні очі Петро.

– Так хата в мене горить!

– І дуже горить?

– Дуже!!!

– Мабуть, крокви з гарного дерева ставив.

– Із карпатської смереки.

– Це ж доставка дорого обійшлася...

– І не кажи.

– Є в людей гроші, є!.. То ти щось хотів?

– Та відер позичити. Горить же, гасити треба!

– А від чого зайнялося? Діти сірниками бавилися? Чи газовий балон "травив"?

– Дідько його знає! Я косив у леваді, коли чую – жінка волає: "Гвалт! Рятуйте!". Доки добіг – воно аж гоготить. То я оце до тебе...

– О, тепер і я чую! – промовив Петро, вийшовши з веранди на подвір'я. – І не лише гоготить, а ще й стріляє.

– То черепиця. Нагрівається від полум'я й розривається на шмаття.

– Казали фронтовики, які в Другу світову воювали, що точнісінько так німецькі "шмайсери" стріляли. Такий же звук.

– Тут і "шмайсерів" не треба, – каже Василь, а очі верне до свого дворища. – Ось як усе майно згорить, то буде гірше, ніж у Другу світову.

– Та чого це у вас має все згоріти? Адже в селі є пожежна бригада. Хлопці даром хліба не їдять. Мабуть, уже мчать тобі на виручку.

– Хіба в них коли вода була в машинах? Ціле літо людські городи поливають, могоричать.

– Да-а, нема дощу... Оце б він був тобі саме враз. О, дивись! То йшов сизий дим, а це повалував якийсь чорний. Наче з крематорію.

– То в мене руберойд лежав на горищі. Сарайчик давно проситься перекрити.

– А почім брав? Ціни ж тепер скажені!

– То ще старі запаси. Ще як колгосп був, нам премію дали. Жінка все бубоніла та й бубоніла: ось візьми, ось візьми! Їсти ж не просить.

– А от і попросило. Да-а, не позаздриш тобі. Може, чимось помогти?

– Відра потрібні, відра! Воду від колодязя носити...

– Хто ж відрами пирятиме? Діти в тебе малі, жінка слаба. Сам ти не впораєшся. Сказано – стихія!

– Не твоя гризота. Мені тільки відра дай.

– Тут таке діло, – Петро почухав потилицю. – Моя Катря малосольні огірочки заковбасила. Геть увесь посуд зафрахтувала. Не повіриш – борщу нема в чому зварити. Кип'ятильником окріп добуваємо і бульйон з пресованих курячих кубиків робимо. А огірки так вродили, що всі відра зайняті. У вас, мабуть, теж ніврокy вродило?

– Та вродило. Моя теж насолила. Я думав, хоч у вас відра вільні.

– Спитався у хворого здоров'я! – хмикнув Петро і прислухався. – Здається, пожежна машина сигналить...

– Яка пожежна! – мало не плаче Василь. – Мої свині кувікають. Видать, вогонь на сарай перекинувся.

– То чого ж ти стоїш? Ні, ви бачили такого героя? У нього вдома пожежа, а він тут теревені справляє. Біжи щось роби!

– Та що ж я сам вдію?

– Бачу, без мене не обійдеться. Десь у мене багор був.

– Навіщо багор?! – здивувався Василь.

– Будемо витягати з попелу те, що лишилося. Може, якась балка ще на нову хату згодиться...

– Неси хоч багор.

– Стій-стій! Коли б я його кумові не позичив? Точно, багор у кума. У нього минулого літа відро в колодязь упало. То він брав діставати.

– І що? Дістав?

– Мабуть же, ні. Бо досі багор не повернув. Отакий у нас менталітет! Узяти – взяв, а щоб повернути – сім разів йому нагадай... Але ти глянь, диміти перестало. Невже так швидко згоріло? А за багор не хвилюйся. Я на тижні бачитиму кума – ще раз нагадаю. Чуєш, Василю!

Ці слова були мовлені услід Василю, бо той уже приречено повертався на згарище. Хоча, правда, на прощання щось невдоволено пробурчав з-під носа. А що саме – Петро так і не розчув. Тож лише розвів руками і сам собі сказав:

– Ніякої дяки! А я ж в біді не полишив, поспівчував, спитав, чим можу допомогти... А йому, бач, цього мало. От і роби людям добро...

Віктор БАРАНОВ.

Мал. Анатолія ВАСИЛЕНКА.

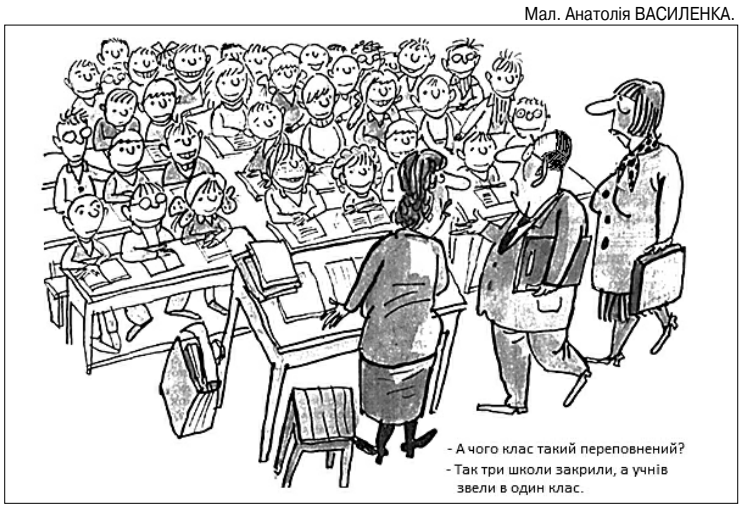

І СМІХ І ГРІХ

ФЕРМЕР поскаржився сексопатологу на проблеми в інтимних стосунках з дружиною. Мовляв, зранку й допізна зайнятий польовими роботами, не завжди є можливість зустрітися, коли забажається любовних утіх.

Лікар порадив:

– Візьми на роботу рушницю. Коли раптом захочеш помилуватися з благовірною, вистрели у повітря, вона почує і прийде до тебе в поле.

Через рік лікар випадково побачився з фермером, згадав їхню розмову й поцікавився:

– Ну що, допомогла тобі моя порада?

– Та як сказати. Спочатку все було чудово, але потім у мисливців відкрився сезон полювання, тричі на тиждень вранці й увечері стріляннина за селом... Коротше кажучи, пішла жінка з дому.

Запитаннячка

Чому в нас стільки дурнів живуть наче в казці?

А за світло в кінці тунелю, яке нам обіцяють, теж підвищать тарифи?

Позаяк наші можновладці постійно повчають народ, то чому в них не вчительська зарплата?

Скоромовки

В темних сінях в день осінній пахне сіном і насінням.

Мане у Моне виміняв на Мортмантрі портмоне *(французька)*.

• ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

Я із села не виїжджав ніколи

Село – як подих, як проміння – поле,
Легкий вітрець – як шепоти тепла...
Я із села не виїжджав ніколи
Й не виїду ніколи із села.

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ.
(Із поетичної збірки).

Я там ходив до школи й до стодоли,
Та не сприміть буквально, наяву,
Що із села не виїжджав ніколи,
Адже давно у Києві живу.
То свій диктує стиль лірична згадка,
Яка повік не вичахне дотла,
Хоч і років минуло три десятки
З тих пір, як я не виїхав з села.
Йому я вірність зберігаю щиру,
Коли любовно, ідилічно аж
Я називаю хижою квартиру
І по-подільськи шопою – гараж.
Збираюся до Спілки, а дружині:
"В колгосп іду!" – за звичкою кажу.
Я із села не виїжджав донині
І вже не перейду його межу.
Воно ж мені нашіптує: "Андрію!
Згадай малай, курай і малахай..."
І я його довіку не домрію
У Києві, по вулиці Гайдай.
І в творчості, де як проміння – поле,
Де теплий шепіт вітру поміж трав,
Я із села не виїжджав ніколи...
А от на ньому часто виїжджав!

Анатолій БОРТНЯК.

ПОРАДА

Хочете бути хазяїном життя – станьте слугою народу.

Мал. Анатолія МАГДИНИЧА.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

ТЮХТІЙ

У ПРИДОРОЖНЬОМУ кафе водій-далекобійник замовив подвійну порцію смаженини. Тільки-но отримав замовлену страву, як у приміщення галасливо зайшли три здоровані-байкери. Побачивши смаженину, вони нахабно відібрали її собі.

Далекобійник зітхнув і мовчки вийшов надвір.

Коли офіціантка підійшла до байкерів, які смакували своєю здобиччю, один із них насмішкувато сказав:

– Ну й тюхтій! Навіть самого себе не зумів захистити!

Офіціантка кивнула головою на знак згоди й додала:

– Та він і водій нікудишній. Тільки-но так незграбно вирулював зі стоянки, що примудрився своєю здоровенною фурою розтрощити відразу три мотоцикли...

Геннадій БЕРЕЗАНЬ.
м. Миргород.

ІРОНІЗМИ

Раніше люди були начитані, а тепер – нагуглені.

Іноді для прискорення достатньо просто дати копняка.

У морі інформації все частіше захлинаються й тонуть.

Розхвалюючи Китай, наші високопосадовці чомусь не згадують, що корупціонерів там страчують.

Баран виділяється своєю неповторністю лише серед гурту овечок.

Перед спаленням мостів варто переконатися, чи на тому ви березі.

Час так летить, що не встигаєш звикнути до свого віку.

Чим вищі ціни, тим нижче опускаються люди.

Важливо не те, що про нас кажуть, а що недоказують.

Щоб бити байдики, потрібно докласти чимало зусиль.

("Українська афористика").

Бувальщини з нагоди 140-ліття генія

ПАБЛО ПІКАССО (25.X.1881–8.IV.1973) – один з найвидатніших митців XX століття, геніальний іспанський живописець, скульптор, графік, дизайнер. Найзаможніший художник за всю світову історію живопису залишив спадщину з картин і нерухомості на загальну суму 1,5 мільярда доларів. Народився в Іспанії, але більшу частину свого життя провів у Франції. При хрещенні за іспанською традицією дістав повне ім'я, яке складалося з двадцяти імен різних святих і родичів. До них ще й додали батькове ім'я Руїс та материне – Пікассо. З тієї довгої вервечки імен в історію ввійшло тільки всесвітньо відоме – Пабло Пікассо. Крім створених ним 80000 робіт, видатний художник залишив по собі спогади як про дотепну людину з тонким почуттям гумору. Наші читачі мають змогу самі в цьому переконатися.

ПРО ДОВГОЛІТТЯ

Якось один французький лікар сказав Пікассо:

– Як знавець анатомії, запевняю вас, що з медичної точки зору люди, зображені вами, викликають великі сумніви.

– Можливо, – відповів художник. – Але хочу запевнити мосьє, що вони житимуть значно довше, ніж ваші пацієнти.

НЕ ВСЕ ТАК ПРОСТО

Говорячи про шлях до вершин мистецтва, Пікассо казав, що вже в дитинстві малював, як Рафаель, і тільки вже в зрілому віці навчився малювати, як дитина.

ЧОМУ

Вернісаж... Пікассо, як завжди, оточений гуртом шанувальників. Один з них цікавиться:

– Ким із великих живописців минулого ви найбільше захоплюєтеся?

– Рубенсом.

– Чому?

– Щонайперше тому, що із двох тисяч картин, які він створив, збереглося на сьогодні близько чотирьох тисяч.

ВИЗНАННЯ МАЙСТРА

Паризький експерт поліції Гі Існар показав Пікассо три картини, підписані його іменем.

– Жодна не моя! – впевнено засвідчив Пікассо. А потім додав з усмішкою, показавши на одну з тих картин. – Хоча ця не така вже й погана. Тож на ній можете залишити мій підпис.

ЗАСПОКОЇВ

Пабло Пікассо запросила на відвідини одна французька школа. Зустріли його урочисто й дуже тепло. Щоб показати гостеві, які гарні знання мають учні, директор школи звернувся до дітей, якби ті назвали відомих художників. Маленька дівчинка теж підняла руку.

– Гойя, Сезан, Пікассо, – промовила вона.

– А чому Пікассо? – спитав директор, бажаючи зробити приємне гостеві.

Мала не знала, що відповісти, по її щічках потекли сльози.

Пікассо підійшов до неї, приязно поплескав по плечу і сказав:

– Не плач, дівчинко, я теж не знаю.

ЗБУЛОСЯ БАЖАННЯ

До Пікассо навідалася дуже енергійна дама. Оббігала усі кімнати і, захекана, нарешті присіла в майстерні художника.

– О, як мені хочеться, – вигукнула вона в запалі, – захопити з собою бодай частинку ваших багатих яскравих барв!

– Ваше бажання уже збулося, – сказав Пікассо, – ви сіли якраз на мою палітру зі свіжими фарбами.

Архів "зорянського" гумору – на сайті www.zorya.poltava.ua